

land. Men det er tillige af Bigtighed for Savnene i det Hele, for al den Kraft, ſom findes Sted mellem ſveſke Savne og danſke Savne, og da netop for de mindre Skippere og Handlende, ſom fære imellem diſe, og for hvem det er af Bigtighed at kunne medtage deres Mynter hjemme fra og udgive dem frit og uden Tab, hvor de komme hen, og ligeledes at kunne modtage paa det fremmede Sted Mynter, ſom de kunne føre hjem med ſig uden Fare for at lide Tab, naar de ville udgive dem i Hjemmet. Dette har en meget ſtor Betydning, og uagtet Fordelene naturligviis vilde være ſtorre, naar Norge var med, mener jeg dog, at den i og for ſig er ſtor nok til at cefferdig-gjøre Vedtagelsen af en Overenskomſt med Sverrig alene, hvorved man vil ſtabe den. Endelig er der endnu et tredje Punkt, ſom har ſin ſtorre Betydning, hvor der er Tale om Afſlutning af en Konvention, og det er, at denne er det eneſte Middel til med Sikkerhed at forebygge den hiſt uheldige Tilſtand, ſom det underiden har viſt ſig kan opſtaa mellem Nabostater, og ſom man i Almindelighed benævner med Ordet Myntkrig, det vil ſige, en Tilſtand, hvor den ene Stat ſøger at ſtaffe ſig en Fordel paa den andens Befolking ved nemlig at udmynte Mynter, ſom ere lidt mindre gode end dem, Nabostaten udmynte, og derefter ſætte dem i Cirkulation i denne Stat. Det er en Beſtræbſe, ſom i Særdeleshed bliver let at udføre, og da ogsaa er ſaa meget farligere for det andet Land, naar der i de to Lande er Myntſyſtemer, ſom ſvare nær til hinanden, thi da kommer ſørſt den oprindelig gode Mynt til at gaa rundt i Landene, men efterhaanden forſettes den, og derved kommer alſaa det Land, ſom modtager den ſlette Mynt, til at lide meget betydeligt. Noget ſaadant har jo navnlig i tidligere Tid været udført meget betydelig Maaleſtof, og mange Potentater have derved ſkabt ſig ret ſkæftelige Indtagter. Dette er ganſke viſt taget af, men de Herrer ville dog vide, at det ingenlunde er ganſke forbudt vor Tid. Det ſidſte mærkelige Exempel derpaa blev jo frembudt for os af Hans Hellighed Paven, der for ikke mere end 4—5 Aar ſiden ſtaffede ſig en ret ſmuk Indtægt ved at udmynte ſlettere Skillemynt end den, der var faſſat mellem Frankrig og Italien, og ſætte den i Omlop i diſe Lande, ſom han, Notabene, ikke havde Konvention med. Efter Konventionen kunde ingen af diſe Lande gjøre det, men Paven var udenfor denne Konvention; han kunde derfor lave den ſlettere Mynt og indvirkede derved ſtadeligt paa de Andres Myntvæſen. Se mine Herrer, dette er alſaa atter et Punkt, ſom gjør, at det er ſaa overmaade nyttigt, naar man har eller vil have — og Mindretallet vil jo ogsaa have det — den ſamme Mynt i Danmark, Norge og Sverige. Mindretallet vil imidlertid ikke have Konventioner. Men nu ſer De, at man uden diſe bliver ſtillet blot for den Mulighed, at ſaadanne Lidſomſtæn-

digheder kunde komme, da man blev indviklet i en Myntkrig, ſom dog let kunde falde ud til meget ſtor Skade for Landet. Derfor tror jeg, at de Herrer ville erkjende, at det er en meget rigtig Tanke, ſom har lebet den danſke Regjering, naar den har ſøgt, ſamtidig med at ſtaffe Landet det ſtore Gode, ſom ligger i at have Mynt af ſamme Verdi ſom den, man har i Sverige og Norge, tillige at ſtaffe en Konvention tilveie, hvorved man er ſikket imod alle de Ulemper, ſom ellers kunde opſtaa. Det ærede Mindretal har nu, ſom viſt udviklet af den ærede Ordfører, ikke ſøgt ſig tilſtrækkelig overbeviſt i dette Punkt. Det har ment, at naar vi ikke kunde ſaae Norge med, var Fordelen derved ikke ſaa ſtor, at det kunde veſtærdig-gjøre Afſlutningen af en Konvention med Sverige alene. Jeg tilſtaar, at jeg i den Henſeende er af ganſke modsat Overbeviſning, men jeg vil, inden jeg kommer til at omtale dette, ſørſt nærmere med nogle ſaa Ord prøve Verdien af, hvad det ærede Mindretal har foreſlaaet. Thinget Mindretallet foreſlaar Thinget at gaa over til Guldmynſtod, men ſamtidig dermed at beholde Regningsenheden og Valerens Inddeling i 96 ſ. Jeg ſkal for det Førſte gjøre opmærksom paa, at Mindretallet ved Afſattelsen af ſit Forſlag har havt et Uheld, ſom er meget kedeligt, og jeg synes, at Thinget ikke godt kan veſtage en Lov, hvori der er en ſaadan Uregelmæſſighed. Dette gjælder det førſte Forſlag, ſom Mindretallet har ſtillet, og ſom gaar ud paa, at ſidſte Stykke af § 2 ſkulde bortfalde. Derved vil imidlertid § 3 i en af ſine Sætninger blive omrent meningsløs, idet det kommer til at hedde: „alſaa ſkal den Guldmynt, ſom indeholder 5 Rdl., være osv.; men dette har ingen Mening, naar man ikke beholder andet Stykke i § 2. Men for nu at komme til det Reelle i Sagen, ſom er det Bigtigſte, vil jeg gjøre opmærksom paa, hvad jo ogsaa den ærede Ordfører udførlig har udviklet, at Mindretallets Forſlag gaar ud paa to Ting, nemlig for det Førſte, at man ikke ſkal gaa ind paa Litaldelingen, og for det Andet, at man ikke ſkal gaa ind paa en Forandring af Regningsenheden. Med Henſyn til det Førſte Punkt anførte den ærede Ordfører en Grund, ſom jeg maa tilſtaa var mig ganſke overordentlig dunſel, den nemlig, at vi ellers kunde komme til at gaa to Gange over til en ny Inddeling. Deri tror jeg, at den ærede Ordfører tager ganſke feil, thi ere vi førſt en Gang gaaede over til Litalinddelingen, ſaa blive vi nok ved den, hvorledes det ſaa end gaar, og ved alſaa nu at gaa over dertil, vil der ikke paa nogen Maade voldes nogen Skade. Dertimod har den ærede Ordfører ſagt noget Andet, ſom jeg ikke kan modſige, nemlig, at der for Befolkningen er forbunden en viſt Uleilighed med at gaa over til at dele Regningsenheden i 100 Dele i Stedet for i 96 Dele. Dette have vi vidſt længe, men Udvalget har jo tidligere været